

'Una estona de cel', per Andreu Juanola

El comunicador i presentador de 'La sotana', Andreu Juanola reflexiona sobre Els Pets

Andreu Juanola | Juan Miguel Morales

Ja no recordem l'estiu, però jo de tant en tant en vaig tenint petits records que em permeten tirar endavant aquests dies en què a les sis de la tarda ja és fosc. Vaig tenir la sort i l'encert d'anar al MoboFest de Porreres, un poble situat a la meravellosa illa de Mallorca. Hi ha moltes Mallorques i crec que vaig anar a la millor part de l'illa. Hi vaig veure tot tipus de concerts des de la tarda fins a altes hores de la nit. Bon ambient, bona organització i un grup que sobresortia entre la resta, **Els Pets**.

Fa més de 35 anys que existeixen, tenen un any més de vida que jo. Són els nostres **Rolling Stones**, no per l'estil de música sinó perquè són els únics de la seva generació que no s'han aturat. No s'han enfadat fins a haver de deixar-ho, el cantant no s'ha pensat que ell sol era millor, no s'han avorrit de fer el que fan, i segueixen omplint sales i festes majors. Jo els escolto des que tenia 10 anys i tenia la cinta de casset del concert en directe que van fer a Granollers l'any 1995, amb el títol *Vine a la festa!* Quan anàvem a esquiar amb un amic i ens col·locàvem als seients de darrere el cotxe, sonava tot el disc. Ens el sabíem de memòria. Sabíem quina cançó venia darrere i sabíem quan el cantant deixava que el públic cantés sol. La meva cançó preferida era "Una estona de cel", i també va ser de les primeres que vaig aprendre a tocar a la guitarra quan em vaig pensar que jo també podria ser un artista.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=JAOFullJSuY>

Però no parlem de mi, tot i que m'agrada molt, i parlem d'**Els Pets**. No entenc per què he tardat tant a assistir a un concert dels de Constantí. Hores abans de començar, Lluís Gavalrà es passejava pel festival com si fos un més i, evidentment, no era un més, era el compositor de cançons que ens han acompanyat a tots. Em va fer vergonya anar-li a dir res, a donar-li les gràcies per tots els bons moments que m'ha fet passar, per haver parit les cançons més tristes que tenim en el nostre idioma i per no haver abandonat mai el vaixell. El vaig mirar de lluny, mentre bevia la meua setena cervesa i veia com parlava amb la seva gent. Un cop va començar el concert vaig perdre el món de vista. El públic estava entregadíssim a ells però la banda encara estava més entregada que el públic. Gavalrà va saltar a l'escenari amb una camisa horrible, del 2002 i que ara mateix només trobes a alguns creuers pel Mediterrani. No li vaig tenir en compte i vaig seguir cantant totes les cançons que em sabia i movent una mica els llavis a les cançons que no havia sentit mai per si en algun moment el talentós cantant em mirava.

Els Pets a l'Apolo al final de gira de '1963' (Barcelona, 2023) Foto: Juan Miguel Morales

I va arribar el moment. No sabia si la cantaria; tenen tantes cançons i es deuen haver avorrit tant de tocar les més bones que vaig pensar que marxaria del concert sense sentir-la. Però van sonar aquells acords que jo vaig aprendre amb la guitarra i vaig sentir dins meu una alegria que ara necessitaria quinze pàgines més d'aquesta prestigiosa revista per descriure-us-ho. El que dura una cançó és una estona de cel.